

s přílohou TÁBORÁK

tramp

Po konfiskaci opravené vydání.

Kč1
33

$\delta^{\frac{3}{4}}$ jen já & můj stín

Bezož:

Myšlénky o trampech a trampingu.

III.

Jednu věc, kterou nám počestní peciválové s dojemnou důsledností neustále vytýkají, prostě nechápu: jest to pohlavní život trampů, dle názoru všech šosáků velice horká kaše, v níž se s velkým gustem patlají. Čiší z toho to nejomezenější farizejství zpaprikovatělých, plešatých a zkonatělých, při tom politování hodných a nekonečně směšných měšťácků, resignovaných po boku žlukoucích a v tuku spokojenosti se ztrácejících paniček. Ti nehájí snad svoje ztrouchnivělé mravní zásady — jakživi žádné neměli — to není mravní rozhořčení; pochopte přece, kluci, tu sžíravou pohlavní závist těch, kteří, aniž kdy žili, neukojení a neodvolatelně stárnou ve svých teplých manželských kurnících! Ta jejich mravní povýšenost nad námi, mladými a zdravými je jenom ohromně legrační naparování kohouta, který, vyhrabávaje pod ochranou hlídacího psa a s přistřiženými křídly galantně svým slepicím žízaly z hnojště občanského blahobytu, opovržlivě kdáká nad milostnou hrou volných jestřábů v modrých, slunných výšinách. Závist a strach — to je ta vaše mravnost, páni paďouři!

Ze všech výtek, činěných nám se strany různých pisálků a hlavně pisálek v ženské hlídce čuhičky a jiných výkvětů našeho novinářství — vůbec nemluvě o různých těch idiotských limonádových časopisech pro „paní a dívky“, četbě to zajisté příliš blbě i pro Josefa Nohýla, dokumentujících mimochodem tak skvěle kulturní úroveň našich žen — jest výtku sexuality ta nejnespravedlivější a nejhlupejší. Neslyšel jsem vás, vážení umravňovatele, ještě nikdy mluvit o pohlavním životě domovníků, hrncířů nebo policajtů — byl by to totiž nesmysl. Ale mluvit o sexualitě trampů, to se vám blbým nezdá.

Neexistuje prostě nic, co by se dalo definovat jako pohlavní život trampů. Existuje pouze pohlavní život mužů a žen, případně mládeže. Jest mezi námi stejné procento pohlavně žijících i abstinentských, jako mimo trampingu. Snad jenom procento pohlavních nákaz jest mezi námi menší. Ta mládež, která dnes trampuje, by stejně mnoho nebo málo pohlavně žila i všude jinde a jinde, i bez trampingu. Mezi trampingem a sexem neexistuje ani příčinná, ani jakákoliv jiná souvislost. Mladí pohlavně žili vždy a budou žít i nadále — ale spojovat to s pojmem trampingu je prostě idiotské. Dříve, ve starých, zlatých česech bylo ovšem lépe: chodilo se do špinavých krčm a bordelů, milostný život chudých se odehrával za vraty a v kůlnách. Věřte, že už je to stejně nechutné, jako otrápané a směšné stále poslouchat moralisování se strany, tonoucí v bahně svých maserských salonů, barů a svého hydkalismu.

A právě vy, páni paďouři, si dovolujete nám kázat morálku? Těmhle vtíp pošlete panu Šejdrovi! Vám se to asi zdá protipřírodním, že ti, kteří trampují, tedy mládež od 15 do 30 let — tedy v pubertě a věku nejlepšího tělesného rozvoje, si řeší poměr k druhému pohlaví co nejjednodušeji a nejpřirozeněji? A myslím, že i zdravěji než vy, kteří si, když jste napřed prošli několika ordinacemi lékařů pro pohlavní choroby, přivádíte do svého manželského hnízdečka přihloupělé house, namluvené vám ochotnými tetami, s nádivkem tučného měšce.

Do ženské hlídy nedělní Politiky ze dne 17. VIII. napsala jedna moc umravňelá panička tuhle duchaplnost: (Bylo to tu už jednou otištěno, ale to nevadí).

Houfy trampů a trampek rostou. Tisíce děvčátek se přizpůsobují, aby hrála dobře svým partnerům úlohu „squaw“. Přivádějí s sebou i přítelkyně. Chlapci jsou s nimi spokojeni. Za několik neděl je děvče pravou trampkou. Nelekne se slov ani skutků. Je jednou z těch, které se vracejí v neděli posledním vlakem rozouchané, s kruhy pod očima. A mnohé z nich je teprve 16 let!

Mimoděk si vzpomeneme na neděli děvčátka minulých dob. Očistilo si srdce i duši nedělní modlitbou, a odpoledle s ruční prací něžně, čistounké, načesané a nedělně oděné, sedělo s matkou u okna nebo šlo s ní na procházku. A věřte mi, jakkoliv jste moderní, tenhle obrázek je tisíckrát milejší.

J. D.

Drahá paní J. D. Kolikrát už jste viděla ubohou, bránící se dívku, vlečenou zvlčilými trampy do lesa, aby tam byla znásilněna? Kolikrát jste již slyšela z osad divící volání o pomoc? Jde-li s námi děvče na tremp, ví co činí; chce-li, může zůstatí pannou až do demise ministra Beneše, je-li totiž ještě pannou a bavi-li ji to. Pro nás a za nás, ať si cudné dítky jdou v neděli na požehnaní nebo sedí s maminkou u okna, a dají se pak skupovat do výhodné „partie“; ať počestně tloustnou a rodí pro agrární stranu nové rekruty a pro pány fabrikanty nové proletáře — nu, nás to zajímá ještě méně než nedělní vycházky dívčí družiny Popelky Biliánové.

Ale neračte, nejen vy, ale všichni zapomínat: Ten dnešní svět jste zvrátili vy, senilní a zpuchřelí vyznavači pupků, tu káru jste do bahna zatahli také vy; jsme možná jiní než bychom být měli — ale to vše je jen reakci na soustavné, vámi páchané otravování našeho mládí. My žijeme. Žijeme sobě, a po nás potopa!

Vedle shora uvedené pohlavní závisti je zde ještě druhá skutečnost: Vlastenečtí paďouři trnou hrůzou o budoucí generaci, která se považlivě vymyká jejich nehoučenému vedení: Hlaholí to kolem starostlivými otázkami: Co nám z těch trampů vyroste vojáci, občané, manželky a matky? Máte pravdu! Věční rebelové, švejkové, šlapající po čertotočivých tradicích a žijící sobě. Vy jste pohlaví zotročili a pokáleli, vy jste z lásky udělali prostituci nebo manželské lhně nových otroků, kteří se před vašimi kaprály a dráhy mají jednou právě tak hrbít, jako my. Zvrhli jste lásku v domácí průmysl na výrobu válečného materiálu, vymysleli jste si manželství jako státně protěžovanou instituci pro potírání pohlavního pudu. A nyní — považte ten zločin — my se opovažujeme žít podle sebe, žít pro život a neplodit nový proletariát do vašich fabrik a kasáren!

Zaběhl jsem daleko. Mohl bych vám, paďourští trpaslici, házet na hlavu citáty z Weininger, Freuda a Nitzscheho — a ještě jiných o analýze šosácké omezenosti a farizejství ve věcech sexu — o sexuální nenávisti a závisti vyplývající z vlastní neukojenosti, impotence nebo perverse — stojí však v písmu, že neradno házet perly sviním.

Končím. Vytýkati nám pohlavní život jest vrcholem shnilé měšťácké malichernosti, farizejství a perverse. Lze-li mluvit o trampech a sexu — pak pouze v tom smyslu, že ten náš sexus přirozený, čistý a poctivý, bez kupčení a zvrácenosti. Chtějí-li, tramp a trampka se sobě navzájem darují. To je naše neřest, vytýkaná nám těmi, kteří se navzájem kupují, prodávají a prostituují.

P r a h a, 23. IX. 1930.

**KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL
OD VESELÝHO**

P r a h a - J á m a

Franta Šerif:

Poesle podzimu čili tlachy ponuré.

Je konec, kamarádi, už to fouká. Léto prchlo a táborák polyká dříví jako armáda prachy. Pole jsou do hola a trampům zarůstají jejich bleskovky, což je neklamnou známkou, že se blíží zima a že stany se musí zapínat i když jsou ve chlebníku syrečky.

Trampští bardové a písmáci se celé léto pilně rafali, ale vše se k dobrému obrátí, protože to jistě každý myslel dobře. Slušní lidé vám už tolik nebudou nadávat, protože se s nimi nebudete vidět. Do lesů přestanou jezdit oni, protože je tam zima a bláto a do hotelů, kde je teplo a sucho, zase nechodíte vy, a proto buď jim tam peřina lehká.

Tak, kluci, nebrečte, že ten puntík zalez. On se vrátí za půl roku, ale hůř je s téma, co se dou vykrmovat komisárkem. Ti se nám vrátějí později. Za to se hnedle přisypou ti, co to už mají odkroucené k velké radosti jejich žabulind. A tak vidím, že to není tak nejhorší s námi, a končím slovy velkého Schillera:

Ať si třeba mlha krajem courá, rádnej tramp dál mydlí do pačoura.

Bé h á:

Jak si spokojený s Jimem?
Ani se neptej. Včera mi zlámal dvě topůrka od sekyr.
To se tak děl?
Ne, von se vo ně vopíral.

V ušlechtilém časopise „List paní a dívek“ v rubrice „Pro dobrou náladu“ v čísle 307 ze dne 15. t. m.:

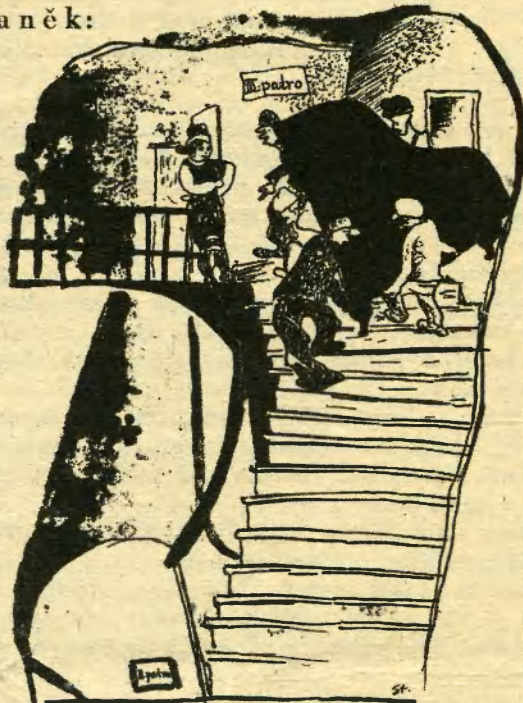
Solda ukradl boty.
Za dva dny: „Dnes jsem ty boty zas majitel vrátil.“
„Tlačilo tě svědomí?“
„Ne — ty boty.“

Abec.

Podzimní odstřel dělnictva všeho druhu na periferii a přilehlých čtvrtích zadá obecní správa v Budapešti.

Gombös v. r.

Staněk:

VE TŘETÍM POSCHODÍ.

— Tak, tady táhneme vám ten klavír.

— Jo, páni nejsou doma, to musíte přijít až zítra.

- Člověče, tu tvou bolest bych nechtěl mít.
- Co blbneš Dyk mě nic nebolí.
- Nezapírej! Každěj to říká, jakou máš „ránu“.

„Tramp“ č. 30. ze dne 12. září 1930:
Šli dva vagusové po silnici.

— Tak jsem včera šlohnul jednomu trampovi kedsy, ale nedalo mi to. Dnes jsem se ráno sebral a vrátil jsem mu je.

- Tlačilo tě svědomí?
- Ani ne, ale ty boty. Dandy.

G é z a v č e l i č k a : O s m u t n é t y g ř i c i .

Živote, dals nám mnoho! Ztratili jsme vlast a našli svět. Zpívali jsme pod plachtami a upřeně hleděli na kýl, podél něhož pluli delfíni.

Živote, dals nám mnoho! Proto jsme tak chudí.

Projeli jsme vlakem šedesát kilometrů na černo. Úplně hladce. Pak nás vyhodili. Také hladce.

Stanuli jsme v písečné poušti. Hledáme vodu. A konstatujeme, že tu a tam v písku přece něco roste.

Trsy bodláku.

Veliké, rudé slunce zapadalo za písečné kopce. Bylo to krásné. Na tu chvíli jsme docela zapoměli, kde jsme. A náhle, jako když je někdo zhasne, nastala noc.

V dálce přešlo několik stínů na velbloudech. Zpívají chraplavě arabskou píseň. To trvalo jen chvíli. Pak ticho. Jednotvárná melodie se zalknula vlnami dun.

Jdem sami, Artur a já. Sami dva. Dva proto, že tři jsou moc a jeden je málo.

Mlčíme. Jaksí zarytě. Jsme brzo unaveni, pot teče po zarostlých tvářích, tlumoky nás zahořují do písku. Vytahujeme z něho nohy v toporné odumřelosti.

Vodu! Trochu vody!

Čtrnáctidenní dřina v tunisském přístavu. Za patnáct franků! Vždy jsme je projedli a vždy jsme měli hlad.

Natrásáme tlumoky na zádech a pokoušíme si je nadlehčit. Padám na kolena a chvíli zůstávám klečet. Rychle dýchám a směji se.

Pak jsme našli kaktus. Jediný. Svítíme si naň a trháme plody, ruce plné bodlin. Plodů je hodně, ale zralých pouze sedm. Oloupali jsme je a spolkli. Ani jsme nekousali.

Jdeme po kolejích, překročujeme pražce. Naše kapesní svítilny vrhají tenkou, šedivou zář na dlouhý železniční most, který překlenuje polo-vyschlou Medjerdu. Dřevěná prkénka v podlaze mezi pražci jsou na půl metru od sebe, a v otvorech hluboko pod námi syčí ve tmě špinavá voda.

Artur klopýtl. Pak zase. Zaklel. Šel těžce, hlavu skloněnu, jakoby něco hledal.

Jsme po pás nazí. Prádlo dáváme do tlumoků. Kolem uší nám sténají moskyti, rozdráždění lidským potem.

Prkénka zapraskala. Artur upadl. Noha zmizela ve čtvrtmetrovém prostoru. Ve tmě poletují sprosté nadávky.

Vstal. Obírá se záměrem, vyházet obsal tlumoku dolů přes zábradlí.

Nejdřív vyletěly jeho rezervní boty. Vztekla a tiše zatměly se v záři lampičky jako netopýří křídla, proletěly železnou konstrukci a pleskly hluboko pod námi do vlhké tmy.

Na nic nečekám. Nutno rychle jednat. Mám v jeho tlumoku fotoaparát. Zápasíme krátce, he-kavě a dýchavičně. Údery kloužou po nahých tělech. Rozhojňujeme počet ran a déšť potu.

Pak sedíme na kolejích, polozalknuti, plíce chtí prasknout, tlumoky leží podle nás, tupé balvany na řídkých prkýnkách. Otvory mezi kolejemi pliváme do hloubky. Most je dlouhý a úzký, a my uprostřed. Doufejme, že tato svinská krajina nemá nočních vlaků.

Otíráme si těla, natahujeme trika. Komáři pu-stoší naše záda.

Spát?

Dál! Vodu, trochu vody.

Včera jsme šli přes Pont du Trajau. Byl tam krásný, římský most a stará, pevná cisterna, plná vody. Jak bychom se byli napili, nebýt zdechlé krávy, která plula v tom množství vody nabotnalá, zelená, zuby vyceněné jako dravec.

Pod mostem u vyschlé řeky, rostly polokoule tmavozelených keřů, ohromné kytice růžových květů. Skoro antický háj, nebýt toho morového puchu.

Arab v bílém burnusu jedoucí na oslíku, utrl květ a zastrčil si jej za ucho.

Dnes víme, jasně to víme, najdeme-li takovou cisternu, i horší, že se napijeme.

Medjerda šustí kalně mezi kameny. Mlčíme a přemýšlíme. Arturův záchvat se zlomil v těžký klid. Stahuje řemínky a navléká tlumok na sebe. Zvedáme se. Kanadky klapají pohřebně do vyběhaných prkének.

Most končí, zapuštěn do kamenitého náspu. Nohy nám sklouzají k řece.

Shýbáme se nad vodou, jejíž žlutý proud plyne v polochcipých paprscích našich žárovek. Zavírám oči a chlemtám. Je to smradlavá, rozkošná věčnost.

Krkám a uléhám naznak.

Hvězdy svítí tak nízko.

Bahnitý závan. A přece pijeme ještě znovu, do zásoby. Jsme úplně klidni. Pak stoupáme pomalu a vracíme se na trať.

Není vidět nic, vše prolнула tma, jen rozplzlé, světlé kolečko z našich lamp padá na zem. Strídavě: Obdélník šutru a pražec, to je celý náš svět mezi černými kolejnicemi, které nemají konce.

Počítáme kroky, pražce a obdélníky kamení. Nemá to smyslu, počítáme dětinštět. A neoddalujeme tím rostoucí tíži na našich zádech. Tady někde, jak říká mapa, má být stanice Sidi el Hemesi. Ale ona tu není, bestie.

Spát?

Ne! Stanice tu někde musí být, stanice s čistou, pitnou vodou. Určujeme poslední kilometr. Pak padneme kdekoli.

Světlo! Vylétlo z tmy jako raketa.

Utíkáme k němu. Naše torny staly se směšně lehkými.

Sidi el Hemessi. Oasa, prořatá pásem kolejnic. Hnízdo, na které Allah zapoměl.

Na stránich arabské domky, slepené z bláta a kamení. Nad nimi pět palem, olivový háj, mandlovníky a pinie. Oslové lkají ve tmě.

Na slepé koleji vyřazené nákladní vagon. Vyvýšený perron. Na zemi leží karbidová lampa a polévá řídký domek silným světlem. Sedí u ní Francouz a Arab, oba velmi mladí. Arab má bílý turban a burnus se žlutými pruhy. Píská na paštýřskou flétnu.

Francouz, rukávy u košile zahrnuty, bubnuje na tam-tam.

Na lavici u zdi sedí ještě dvojice bělochů. Manželé.

Když jsme došli, ustala hra. Stojíme bezradně mezi nimi, nemožní a bídní. Dívají se na nás plni napjetí a otázek.

Na rohu domku je studna. Děkujeme a vrháme se k ní. Pijeme, lokáme jako psi. Myjeme se. Jsme nějak radostní, skoro bychom zavzlykali.

Splachujeme prach s bot. Popraskaly ve švech a jimi se prodírají rozbité ponožky. Kalhoty nám tvoří na kolenou obrovské koule a křiví nám nohy.

Manželé se na nás dívají, pak jdou do bureau. Mladý Francouz nám něco říká a usmívá se.

Přinášejí stůl. Jsou na něm talíře a rendlíky. V hrncích zbytky jejich večeře. Bubeník položil tam-tam, vyskočil a donesl lahev vína.

Jenom Arab, klidný jako bůh, přivírá mandlové oči a píská na tmuril jednotvárnou melodii.

Sedíme za stolem. Staly se z nás hyeny. Nejdříve zmizely boby s rýží. Pak maso na rožni s brambory. Kus-kus s paprikovou omáčkou, hojně zapíjený vínem. Lahev vůbec vyhořela nejdříve. Nevadilo. Přinesli novou. Naposled sýr s chlebem, černá káva a čaj.

Odpočíváme na židlích, které přinesli, nohy nestoudně roztaženy v zvířecí, hlažené posici.

Oči spokojeně hledí do sklenky červeného vína.

Tahle číše! Pohlédni rudými pablesky. Hodně přivři oči. Hleď jen úzkými šterbinami, jen rákosím řasů. Nech všechno kolem uniknout.

Bubeníkovi říkají Julien. Je nahnut nad tam-tam, tluče naň energicky. Má ostrý profil a vysoké čelo. Je usměvavý a zamlklý.

Manželé! Patronovi je čtyřicet let. Je to silný, krevnatý »hon-homme.« Má husté, černé kníry a zodpovědnou funkci: Je chefem stanice!

Je také něžný. Říká jí »Mia«, někdy též »ma chéri«.

Arab létá prsty po flétně. Julien bubnuje, usmívá se tiše a dívá se na paniny nohy.

Madame pochází z Marseille. Pěťadvacetiletá bruneta, křehká a nebezpečná. Často si uhlazuje účes, má altový smích a tygří oči. Je tu pět let. Stýská se jí po moři, po Notre dame, po veselí v ulici Svatého Kryštofa. Je smutná a dívá se Julienovi dlouze do očí. Na zdi domku dělá stínové obrázky.

Oh madame, naše ubohá, tuctová tygřice. Žijete tu v docela obyčejném trojúhelníku, Arab je jen

neplodným Amorem. Ta oasa vám ani nedá žít trochu originelněji.

Pohleďte, nad námi svítí hvězdy, tak vzdálené, tak studené. Chápeme, že nám nepatří, a přec je hledáme na dně sklenice.

Prosit, madame! Prosit, messieurs!

Muži přikyvují. Madame zavřela tygří oči a krátce upila. Smála se na nás takovým smíchem, při kterém vyhrkne slza.

Chef se protáhl. Přikryl decentně rukou zívající ústa, a díval se chvíli beznadějně na Arabovu flétnu. Pak se odhodlal, dal nám všem »bon soir«, řekl také »ma chéri«, a šel spat.

Madame sedí, hlavu skloněnu nízko. Dívá se sentimentálně na Julienu. Tam-tam i flétna umlkly. Zbyl jen přízrak pouště s písečnou smrtí, stany nomádků a karavany, jako namalovány na plátně panoptika.

Arab se nedívá na nikoho a na nic. Madame nám dolévá zbytek vína a visí na nás úpěnlivě očima. V okně zhaslo světlo. Bílý turban se zdvihl, stoupal nahoru do vesnice a pískal si po cestě.

Chápeme. Kloním se vděčně a říkám česky: »Děkuji vám, krásná potvoro!« Navlékli jsme tlumoky. Třicet kroků od domku se vrháme na zem. Po červeném víně se nám točí hlava.

Šli kolem a neviděli nás. Ani my je nevidíme. Karbidová lampa svítí osiřele na perroně. Ale cítíme jejich horké vzdechy, slyšíme slova, která pálí jako oheň, polibky. sladké, šílené, hříšné.

A nade vším svítí hvězdy, tak vzdálené, tak studené.

Velké, tropické hvězdy, visící nízko nad naší hlavou. Jedna z nich, modrá, snad je to hvězda lidského, prašivého štěstí, pijeme z ní jako z poháru. na zdraví, ubohá křehká tygřice v Sidi el Hemessi. paní, ty tu budeš rodit svému muži děti. které nebudou jeho, on bude denně vypravovat vlaky do dálky. Zůstaneš tu se svým ošumnělým hříchem, věčně toužit po rodném Marseille. ienom my zítra zmizíme. tlumoky na zádech, trophelmy, na lebkách, silnici a pískem. budem spat pod modrou hvězdou, krást na polích, žebrat ve městech iezdit na černo vlaky, chytat auta a prosit jich řidiče, aby nás vzali s sebou. samy jsou chytání policií pro vagabundáž. Vidíš, madame. to je náš harpy-end: V očích vlčí hlad. východ a západ sever a jih. stále a stále, dokud nám osud nehodí smyčku na krk.

Afrika. Constantine 26. VII. 30.

— Každěj začátek je těžkej, povídá zloděj, a ukrad kovadlinu.

— Tak nám řekni, třeba ty, Taussigu. kolik noh má včela?

— Prosím vás, pane učitel, to nemáte jiný starosti? Nora.

— Jak ses vyspal, Same?

— Já nevím, já sem spal!

TRAMP 33

Že Pán Ježíš nasytlil a rozdál z dvou bochníčků chleba a ryby několik tisíc lidí, pokládá se za zázrak.

Jděte se podívat, kolik lidí podělí z dvou bochníčků chleba a ryby pražské automaty.

LORD.

— Tak jsem včera dostal pár zvoštěnejch facek.

— ???

— Voni byly vod společensky vybroušeného člověka.

— Tady jste obžalováni, že jste vnikli do lesa přes zákaz. Jak se ospravedlníte?

— Že jsme tam vnikli přes potok!

Hoban.

— Já vám dám, holomci, dělat tady voheň!

— Kdepak, pane hajný, to není voheň, to se slítly na jeden flek svatojánský mušky!

Canadian.

Kradený:

— Prosimich, mladej, nevěděj, kde je tady nákej pisoár?

— To nevím.

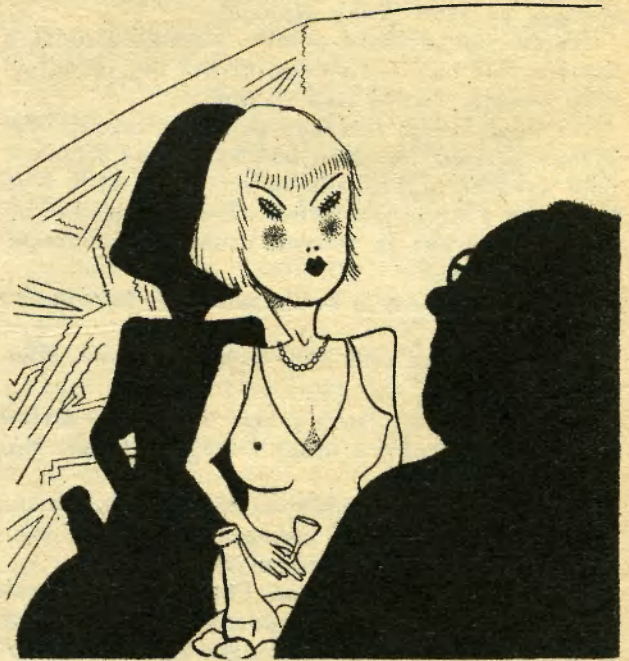
— Jó, haló, to myslíte jako záchod, vidíte?

— Nóno!!

— Tak to taky nevím.

Lord.

Weiskopf:

— Naděždo, zbožňujete také Nekolného?

Přišupajdí si to klacek do osady, nafouknete j k prasknutí.

???

„Já sem slavněj!“

?!?

„Vo mně pišou noviny!“

„Ukaž!“

Noticka ze Zlatých Novin: „... a při posledním návahu do vlaku odjíždějícího z Bráníka, dostal přes hubu od pana Dráhy výrostek v tramském obleku za to, že sundaval z vagonů tabulky „Nekuřáci“ a říkal si při tom: „Má mě ráda, dá mi přes držku: má mě ráda, dá mi přes držku.“

Astrachán.

H o b o:

— Ten Dykast má skvělej antickej nos.

— Čě to antickej?

— No, takovej vomlácenej.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

O válce a ženách.

Přátelé války jsou vrahové a zloději.

Militarismus představuje v době míru žravé cizopasnictví, malomoc a neplodnost — v době války uzákoněnou krádež a vraždu, surové právo silnějšího, nevzdělanou vládu, udržovanou trpnou poslušností k rozkazům diplomatů spekulujících jedině s hloupostí lidskou.

(Flammarion, »Konec světa«).

Což hodí se voják za hlavu rodiny? Pokud žije, je potravou děl; umře-li je otcem žebráků.

(M. Jókai: »Šilenci lásky«).

... »řekněte mu, že jste opravdový vlastenec. Dejte každému muži ručnici. Nakládejte slušně s každým zlodějem a tím dokážete, že jste patriot.

(J. London: »Malá dáma z velikého domu«).

Abys byl kaprálem, musíš být zvířetem. Mnohý však vůl, nosil maršálskou hůl.

(Popěvek propadlého kandidáta franc. vojenské akademie).

Muži se snoubí, poněvadž jsou unaveni; ženy, poněvadž jsou zvědavý.

(Oskar Wilde)

Wer nicht liebt Weib, Wein und Gesang, der bleib ein Narr sein Leben lang.

(J. H. Voss: Gedichte)

Vahine nehe, nehe, te vahine popaa, teho rahia, roto jaumanoa. (Ženy krásné, ženy bělochů, ty jsou krásné, ale falešné).

(Tahitská píseň).

Co se odehrává v úzké kleci ženského mozku?

(L. F. Roucquette: »Toulavé zvíře«).

Msta je nejsladší povinností ženy.

(Em. Lešehrad).

Ó ty ženy! Kdo může kdy zápasiti s úspěchem se ženami?

(Bl. Ibáněz: Ráj žen).

Žena podléhá více tyranu, než andělu, spíše trýzni než lásce.

(J. R. Hradecký: Zázraky žlutého pláště).

Naše matka není pro každého z nás, leč ženou lépe pochopenou.

(H. Barbusse: Peklo).

Die reinen Frauen stehen im Leben wie Rosen in dem dunklen Laubt.

(Jul. Rodenberg: »Die reinen Frauen«).

Dobrá žena musí být třikrát denně bita.

(Turecké přísloví).

Beneda:

ZIVOT.

Pamatuješ se, děvče, jak jsme na břehu rozlehlého rybníka před stanem v trávě leželi a stopující slunce, už hodně nachýlené k západu, říkali:

život je veliká mizerie?

To bylo léto —

a už je to mnoho zim a jar co zapadla s jinými i tato bolavá chvíle, proto bolavá,

že do smutků, jimž se člověk navečer neubrání. Jsi v slzách do nekonečna opakovala: zemřel mi táta!

Věř mi, děvče,

život je menažerie hrozná a veliká, neboť jinak bych Tě byl nepotkal v neděli, když už slunce bylo hodně nachýleno k západu a pačouři ženské maso v ulicích hledali. Ztracené nikdy už neožije!

Všechno je to

jen vodnatelný chaos a zuřivý var,

ale tehdy navečer bylo vše strašlivě smutné a přec jedinečně milé —

krásy a štěstí záplava,

když jsme jedním dechem šeptali do tichého nařikání: můj milý, má milá, veliká bolest nás podivně zavázala jako přísaha upřímná a svatá!

Dnešek všechno zvrátil a rozmetal —

Lidé, kteří vládli námi a vstoupili mezi nás surově zpusťovali zahrady intimních krás

a král,

který pro princeznu přišel s úsměvy,

najednou osiřel pro smích publika.

Neboť:

velkých nálad záchvěvy

lačně čas a jakýsi osud polyká

a skutečnost hrozně je daleká

předsevzetí a snů člověka.

Život je bída a hlad

a přec:

mám život rád!

Vím.

že jediné živí

mohou zbudovat svět nový, skutečný a spravedlivý a bolest, kterou jsme museli prožítí dovedou odčinit a pomstítí —

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

měníme rayon. Seženeme dokonce časem oklikou peníze. Některou aprovisaci měníme v městečku za nitě, sirky — a tahák. Opravdový tabák do fajfky! Jelikož cestující začínají mít více smyslu pro ulejšváky, než četníci, dáváme při »měnění luftu« přednost železnici před pěší túrou. Jednoho dne, když byla v kupé avisována vojenská policie, vezl jsem se hezký kousek pod lavičí, přikryt sukněmi dobrých pražanek, jedoucích za aprovisaci, zatím co Venca se skrýval na záchodě za strachy omdlévající třicátníci. To byla skvělá ukázka solidarity zproletarisovaných lidí.

Když lezem do vozu, Vašek už netouží tak živě po tom, být neviditelný . . .

A tak to jednoho dne zatáčíme přímo přes Budějovice na Písecko a rovnou do pěkného statečku k baculaté panímámě do kuchyně. Vašek šermuje ze zvyku kolem nohou holí pro případ, že by se taky pes představoval mlčky a ze zadu, kdežto já rutinérsky drmolím obvyklou formuli o zlých dobách, zaměstnáváje nos čenicháním a hádáním, »co to asi bude, až tu mrtvolu z tý trouby vyndaj.«

»Hned to bude hotové, dětičky« šveholí panímaminka, jen si odpočiňte chudinkové ušlí, tadyhle si odložte, táák — ukažte, já vám to zanesu do komory . . .«

Jsme z toho přivítání celí popletení. Kdyby mi místo toho v tu chvíli poklepal císař pán na rameno a řekl: »bravo, junáku. tak se mi to líbí!« — nebyl bych víc překvapen. Ve statku — a tolik přímo materské péče . . .

Panímaminka nosí na stůl o sto šest. Kypré boky se jí hází o závod s ňadry a sýrovitým podbradkem a pach potu kazí nádherné aroma vepřové.

»Ty, Venco, tady asi budeš muset spravovat něco jiného než rozlámanou pumpu . . .« povídám tiše, vida Vaškovy protékání porce.

Vencovy sanice zmírňují tempo a za chvíli dochází tichá odpověď: »Cécé. s takovou bradavicí na nose — kde by ta ženská nabrala tolik drzosti!? Hádám spíš, esli neposlala pro četníka a nás jenom takhle nešálí.«

Paňmámin muž je přes rok na vojně a ta samota tady je už k zoufání. Má jenom čtyři děvečky a jednoho starého pacholka se ženou . . . Vaškova hlava se uhybá třetímu pohlázení baculaté dlaně.

Pěkné děkování a šoupání nohama.

»Ale kdepak, mládenečkové, kampak byste teďka na noc! Jen zůstaňte, když ste ušlí a vyspinkejte se! Tadyhle blondáček bude spát na mužově posteli a dlouháнка dáme na kanapíčko. Už vám du vodestlat.

»Tak sme přeci jenom v hnoji,« hořekuje Vašek. Jen kdybych věděl, kam ta bába nechala vodněst

naše svršky! No né! Rači četníka na krku, než takovýhle nadělení. Dyť, člověče, sem se ti ani eště nepriznal, že mi takhle svinsky loňského roku pila krev naše domácí. Dyť taková bába je při tom k zblití . . .!

Nikdy jsem Vaška neviděl tak ztrápeného, jako dnes.

Přišla večere a přišlo i shasnutí lampy. Rychle se oblékám. Slyším, jak Vašek šeptá: »Musím eště ven, panímámo!« Chytám ho ve tmě za ruku, otevírám dveře a Vašek hbitě přendává klíč do vnějšího otvoru. Rup!

Věci jsme našli nad očekávání snadno. Lomození na dveře a hulákání provází nás až do lesa.

»Copak sme kurvy?!« odplivuje si Vašek.

V lesích potkáváme lidi, jejichž nechuť k hrdinské smrti na poli cti a slávy se stotožňuje s našimi společenskými požadavky. Vyměňujeme cenné informace o poměrech ve vesnicích a městech, o četnicích — psech a o jiných, jimž je klidné trávení milejší, než pachtění se za desertéry.

»Tady dole v Čížový je četník, kluci,« referuje nová známost Pepík, několikrát trestaný kasař, »kerej si za každého čapnutého ulejšváka dělá vroubek do kolby kvěru. Von si chce takhle vzdobit celou flintu. Jenomže seděl sem náhodou v tý samý hospodě, dyž to tý upocený honoraci vykládal. No, když už měli z piva v kotrbách mlhu, tak sem mu tu celou četnickou slávu z kouta vytroubil a udělal sem tomu malý funus ve Votavě. A aby jó byl truchlíci pozůstalej hodně smutnej, tak sem mu tu samou noc votrávil psa a vybilil kuchyň. Tadyhle máte, kluci, esli se toho náhodou neštítíte, že je to vod četníka.«

Připíjeme kořalku na zdravíčko pana strážmistra

»To je vůbec moc fajn pán,« pokračuje Pepík. »Von krom těch desertérů je převít především na ženský, co si sem z měst jezdějí pro aprovisaci. Všechno jim sebere — no, a co myslíte, kluci, že s tím dělá!? Co nestačej sami sežrat, to zakeřasej, takový jsou to kabrnáci!«

»Zloději!« ulehčují si, kteréžto slovo mi však přichází hodně draho: uražená čest zloděje Pepíka mi hrozně radikálně vysvětluje rozdíl mezi zlodějem a lupičem . . .

Vašek leží na zádech, ve vztyčené ruce kůžičku ze špeku a zasněně civí do nebe.

»A víš, že bych četřasem nechtěl bejt ani za milion kilo takovýhodle špeku! Raděj bych posel hlady, než takovej neřádnej život!«

Kusem staré košile třeme si po ranní lázni vzájemně těla. Vašek huláká parodii na nejnovější písničku »Když jsem mašíroval ku hranici«. Orosená louka opojně voní a řeka měkce ošplouchává břeh.

Do trafiky přijde pán a rce: Bylo mi lékařem přísně zakázáno mnoho mluvit, dejte mi proto tužku a kousek papíru, abych vám mohl napsat co si přeji.

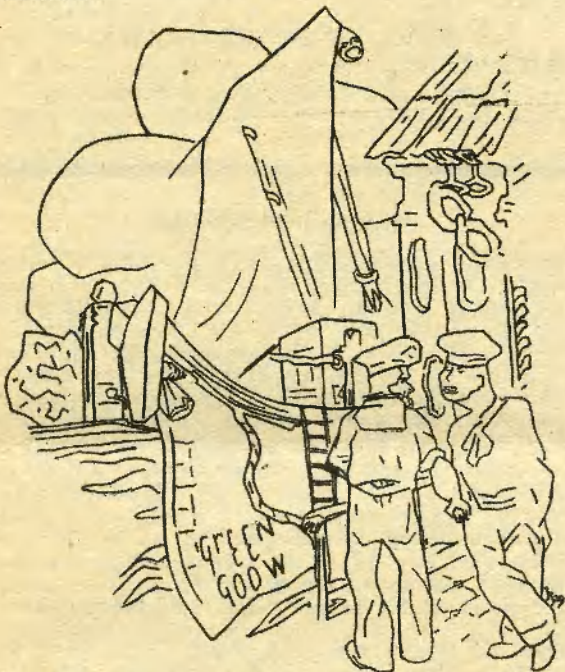
Dali mu ho a von tam napsal: Dvě trabuka.

Staněk:

- Proč jsi tak smutný?
- Ale, jdu od zubního doktora.
- Nu a vytáhl ti něco?
- Ale ano, padesát korun.

Staněk:

- Vy jste také tak nábožní?
- Jak to?
- No, že se s námi křížujete na rovníku.

Táta s klukem chodili po jarmarku. Najednou se fotr zastaví a začne jednu krávu vomakávat a poplácávat.

Kluk chvílku kouká a pak se zeptá:

„Tatí, proč tu krávu furt vomakáváš a poplácáváš.“

„Dyk jí chci přece koupit.“

„Aha, to von chce listonoš koupit naší mámu.“

- To máte ten koberec na splátky?
- Ne, na zem. -da

V politice věc je častá: lid má žízeň, vůdce chlastá. -da

— Tohle musela bejt ale řádná přednáška, kamaráde.

— Ukaž, proč?

— Tady čtu: „... a slečna přednášející ukázala všem přítomným nezakrytý nahý život.“ -da

— Prosim vás, mohl bych mluvit s panem šéfem?

— Já nevím, ale právě odešel na záchod.

— No a bude to dlouho trvat.

— To nevím, pan šéf trochu koftá.

U s o u d u :

— Proč jste šel krást do Hydíka?

— No, to víte, nezkušený člověk naletí na každěj inserát! Staněk.

Staněk:

— ANNA MAY WONG?

— Ne, to nemáme. (Z čínské poesie.)

Tak si Blody taky tudle kupoval fotograf. — Obchodník mu radí, tenhle, dá se složit tak, že se vejde do kapsy u vesty.

Blody mu ale na to prá: „To je teda fajn, ale já si ho přece nemůžu vzít.“

Prodavač: „Proč by ste si ho nemoh vzít, dyk nejní moc drahej.“

Blody: „To né, ale já nemám žádnou vestu.“

D e m e n t i .

Jakub Růžička, t. č. na Borech v doživotním žaláři prohlašuje tímto, že není totožný ani příbuzný s Jaroslavem Růžičkou, odsouzeným pro těžké ublížení na těle k měsíčnímu žaláři. Jakékoli spojování jeho osoby s dotčným bude stíhati soudně.

— Slečno, vy máte ale hezkej pajzlet!

— Vy sprostáku!

— No tak teda baret!

Canadian.

— Tommy, už jsem jed' lepší polívku, než tu, co jsi zavařil.

— No jo, ale ne ode mne.

Billy Ward, Amur.

D v ě s o u d n í .

— Jste odsouzen k smrti provazem. Máte ještě nějaké přání?

— Věstkyni.

— Co?

— Věstkyni, aby mi předpověděla budoucnost.

Bl. Hills.

— Jak jste se, chlape mizerná, vloupal do tý pokladny?

— To mi nejde do hlavy, pane soudce, na co to potřebujou vědět.

Bl. Hills.

Sen noci svatojanské.

Domáciho dcera, slečna Helenka, měla tři nápadníky: plešatýho Bugira, nosatýho Feryho a krasavce k pohledání, Childu. Všichni tři ji vždy v neděli navštěvovali a po celé odpoledne jí byli společníky. Hráli a laškovali si v zahradě pod košatými stromy a tak jim po každé tak krásně uběhla neděle, že slečna se nemohla odhodlat roztrhnout partu a vyvolit si jednoho z nich. Až náhoda jednou sama rozhodla.

Bylo zase krásné letní půldne, slunce pánilo a slečna Helenka s pány hrála ve stínu košatých stromů v karty. Vykládala jim, na co myslí, co je nemine a do čeho šlapou. (V zahradě byly různé pietní upomínky od kozy, která se tam dopoledne pásala...) Pak hráli na slepou bábu, při čemž Fery, představuje ji, si rozbil hlavu. Běhal se zavázanýma očima, zastavil se těsně u stromu a kejnouv, praštil hlavou do kmene, tak, že s větví spadlo špaččí hnizdo. Mimo to si vrazil do dírký u nosu třísku. Zábava však tím nijak neutrpěla, naopak veselí se ještě více rozpoutalo. K večeru už byla společnost přímo bujná.

Aby zdařilému dni nasadila ještě korunu, zavolala k sobě slečna Hela pány a oznamovala, že každého z nich, kdo přinese nejkrásnější ovoce co do velikosti ze zahrady, odmění nějakým tělesným požitkem. Páni zařícili radostí a rozběhli se všemi směry. První vrátil se Fery. V ruce nesl největší merunku, jakou mohl najít. Dostal pochvalu a pobek na čelo. Pak se vracel Bugir, který nesl krásné bílé jablko. To už se slečna zarděla. Ale slovo bylo dáno! Odměnila Bugira polibkem, ret na rtu... Bugirovi rozkoší se srolovaly kalhoty nad kolena a on sám krkal blahem. Pak oba zaříc, pohleděli ke brance. Zvolna se jejich radostný výraz změnil v křečovitý úžas. Vytřeštěné oči, — hleděli na Childu.

Pak vzal Fery kabát a klobouk, chytl Bugira za loket a oba mlčky, beze slova zmizeli v brance.

Slečna Hela uzarděla, rozpačité hleděla na Childu, který rudý, upocený, táhl pod paží meloun...

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRANA VII.,
Bulvarního třídu číslo 41.

Cenky vetešnického zboží zdarma

Lékařská poradna.

- Zn. „Sv. Vojtěch“: Trpíte-li tancem sv. Víta, najdete si partnerku a přihlaste se do Alhambry jako exentrická dyojice. — Ovšem, že i tanec sv. Víta podléhá dani ze zábavy.
- Zn. „Nápadný“: Máte-li kratší jednu nohu a vzniklým napadáním docházíte posměchu u svých známých, bude nejlépe, necháte-li si druhou přířiznout, aby se chůze vyrovnala.
- Zn. „Naděje“: Zlomené zuby v hřebenu nelze nahradit falešnými. Nemáte-li hřeben jiný, bude nejlépe se nechat ostříhat do hola!
- Zn. „Trpký osud“: Trpíte-li zácpou, čtete tiskoviny „Šejdrem“, „Pol. list“, „Pražanku“ atd. Zaručeně to z vás půjde horem i dolem. Pozor však: užívejte opatrně! Při větší dávce možná otrava!
- Zn. „Jeniček“: Koktáte-li a jste-li agentem, chápu, že vám vaše práce hořkne. Nejlépe, necháte-li si vaši průpravnu řeč k partajím nahrát na gramofon, tento nosí s sebou a pak v bytech předváděti.
- Zn. „Ankahol“: Je-li váš muž piják, uděláte nejlépe, založíte-li ho do sešitu.
- Zn. „Dychtivec“: Odstranění bradavic je velmi obtížné a vyžaduje si úzkostně čistotného ošetřování. Kupte v drogerii 3 dkg salmiaku, 8 dkg draselného prášku a 12 g kyseliny uhličitě. Vše nasypete do lahvičky, dobře uzátkujte a třepete až dostanete křeče do rukou. Pak lahvičku opatrně zahodte a nechte si od lékaře bradavice elektrolisou vypáliti.
- Zn. „Touha po dětech“: Pošlete ke mně svoji paní. Adresa v redakci.
- Zn. „Děkuji!“: Prosím.
- Zn. „Vyžrané zuby“: Těchto zbavíte se nejlépe, nasypete-li do vykotlaného zubu dynamit, dobře ucpete a zapálíte doutnák. Pro větší jistotu můžete sevřít v zubech ruční granát. Pak zapálíte a zacpete si prostředníkem uši. Dopusaváde vždy se tato metoda setkala s úspěchem, neboť ještě nikdy pacient nežádal o novou radu. Můžeme-li vám dobře poraditi, neprohlopíte, když oznámíte svým příbuzným, co si přejete mítí napsáno na pomníku.
- Zn. „Co je to?“: Neříká se co, nýbrž prosím. Píšete, že jste poslanec a že máte žaludeční potíže? To bude asi tím, že vám leží v žaludku „Tramp“ a vy ho nemůžete strávit.
- Zn. „Jak se dožiji 100 let?“: To bych se taky rád dozvěděl.
- Zn. „Tasemnice“: Nemohu odpovědět, poněvadž mi to už leze z krku.

Lord

Trampské kanadky
originál anglický dullbox,
**Kč 195-
až 218-**

Jaroslav Bohata
SMÍCHOV,
Proti Knížecí.
Těž poštou na dobírku, vyplaceno. — Učejte čisto nohy.

Učitel přistihl Dugasa, jak za školou hraje karty a dal mu pohlavek.

— Víš proč, táže se Dugasa.

— Ano, pane učiteli — páč sem měl vyhodit žaludovýho krále.

Red:

— Ty vole, co si ty, to sem já už dávno!

— Pane rado, já vám říkám, že ten voheň nebyl ani tak vysokej.

— Mlčte!

— Pane arcibiskupský hajný táži se vás, kolik měřil ten oheň?

— 4 m, slavný soude.

— A to jste neměl odvahu jim říct, aby ten oheň uhasili?

— Račte dovolit — odvahu bych býval měl, ale když jich bylo přes dvacet.

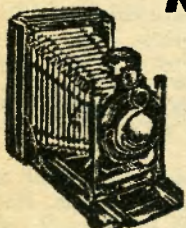
Hoban.

**A že toho poslance nezavřou?
Jó paničko, dyby mohli. Von je
immuni!**

Šmarjápano II A je to nakažlivý?

LORD.

Moderní fotostroje

Nedostizně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6x9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamenání. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrojů, RUMBURK, 46.

Drby z čundrů,

Nové osady

Těžký porod nastal v Hluboké n/Vlt., kde se po těžkých bolestech zrodila osada „V a n d r á k“.

Ohlašujeme nově založenou osadu v městečku Lipníku n/B. jménem „Bim Bam Bula“. Pozvání k potlachům je zbytečný, anžto všechno vypijeme sami a žádný trampíř ni - írka nás nenajdou. Za osadu Bim Bam Bula zhablovaný šerif Crboš a tři trapitelé co by ztrampštělý padouři: Akela, Pifl a Berousek. Zároveň však zveme osadu „Marion“ Přerov a „Margaret“ Olomouc na potlach dne 28./IX. 50.

Velké množství ahojů posílá všem kamarádům nově založená osada „Arkansas“, prozatím stanari, která se po dlouhém váhání utvořila v Brně-Zidenicích. Za osadu šerif Tom.

Konečně po dlouhé době jsem se rozkolébal k tomu, abych ohlásil narození naší osady, která nese hrdý název „Osada Mrzáků“. Sešlo se nás šest hezkejch kluků z Plzně a lágrujeme v Novém Dvoře na Mži. Doposud jsme klidně žili, ale včera se podařilo padouřům, kteří jsou naši velcí odpůrci a sousedi, že na nás poštváli mlynáře, a nyní jsme bez přístřeší. Ale nějak to již uděláme.

Byli jsme potěšeni naší plzeňskou slezinou, která se konala ve čtvrtek dne 18. t. m. za přítomnosti kamaráda Franty Šerifa a jejíž účast činila na 70 kamarádů. Zkrátka a moudře jsme byli všichni nadšeni a utuženy byly naše kamarádkské styky. Bylo by zapotřebí, aby něco takového bylo uspořádáno častěji. Je vidět, že jsme zde na Plzeňsku na velkém postupu a že myšlenka trampingu zde zvítězila.

S huronským ahoj
šerif Pavián za osadu Mrzáků.

Po těžkých porodních bolestech zrodila se dne 23. tohoto mlhavého měsíce nová osada, slyšící na jméno

„Osada „U brabeneč skály“,

která pořádá slezinu každý čtvrtek v klubovní místnosti restaurace p. Razima, Plzeň, Petrohrad.

Kdo chce slyšet hymnu jmenované osady a poznati blíže — brabence — tedy každý čtvrtek. Struny vítány.

Každé gravírování a hehání s kyselinou brabeneč si osada vyhraňuje ve prospěch facírů. Ahoj.

Za osadu — Kabel.

20. t. m. v sobotu zapomněl jsem při vystupování na Libřici ve vlaku kytaru ve hnědém pouzdru od firmy Václav Kuklík, Žižkov. Snad někdo z dobrých kamarádů vrátí ji truchlicímu

Boganovi z Adelaidy.
Bogan Novák, Žižkov, Karlova tř. 71.

Kamarádům z Plzně a okolí.

Hošové! Nepřijedete-li v neděli 28. září k „Noskům“ v Božkovské ul. č. 25, tak budete bacaný, kluci caný. Dyk se musíme rozloučiti s kamarády, na které pad ten blbej anděl sloužit eráru. Ať ste tam všichni. Ahoj!

Charlie z Nevady.
Arcilotr z 13ti lotrasů.

Hošové!

Již loni jsem Vás vybízel, abyste přes zimu nenechali zakrnět Vaším hříšným tělům a co možná honili přes zimu kostru.

Bylo nás pár, kteří jsme si při Č. A. K. Vinohrady založili rohovnickou sekci, a hele dnes! Každodenně milé cvičení. Komu se to nelíbilo, šel na řeckořímskej a vzpírání. Kluci, tak přátelskej poměr není ani doma ve famíliji jako mezi náma. Dneska sotva se někde koná nákej match, posíláme tam málo, ale přeci. A kluky trempírsky.

Přijďte se jen čihnout, nestyďte se a seznáte, že v zimě, když nemůžou být sleziny u táboráku, scuknou se dobrý trampové mezi náma.

Heleďte: teplá, studená sprcha, tulová vzdušná tělocvična, co chcete víc za pár penízů?

Přibíratolte se: Vinohrady. Americká 39.

Ahoy! Pěpš.
Denně od 8. hod. večer.

Trampové milí.

Líbí se mi, že umíte krásně zpívat, ale nelíbí se mi, že se svými písničkami děláte drahoty. Nadáváte na to, když některá ta osada zazpívá na večírku, křičíte — trampská píseň patří k táboráku, naše písničky jsou jenom pro nás a ne pro naduté padoury.

Nezapomínejte, že padouři mají peníze na něco „lepšího“ než poslouchat „hulvátské kluky z lesů“. Jsou lidé, kteří nenesou titul padouři ani trampové, kteří nemají to štěstí v neděli v lese překřičet svou písni každého ptáčka na straně. Nevím, jak mnoho těch lidí je, snad ani moc ně, znám pouze — sebe.

Je podzim, hoši už nechodí zpívat do parku, lavičky studí a vítr fouká. Je to smutné, až k pláči. Takový altánek obsazený zpívajícími hochy s kytarou. byl mi nejkrásnějším koncertem — a už není.
Lucie.

Dobrym kamarádům a kamarádečkám ze „Santa Paula“ za milé přijetí na slezině v Mostě joha buráci „Bludná ledvina“ - Tonda.

GaUCHO, heleď, nenadávej na mně, že jsem Ti vzal v Maria Račicích žuldu. Viděl jsi ten spurt za vlakem. Dodatečně tedy rádivou vojnu a nashledanou v Praze! Piš, jak Ti teče život na Slovensku. Tonda.

Šátek přes oči.

Není tomu dlouho, co byli popraveni čtyři Slovani. O tom, zda spravedlivě či neprávem, nechci zde rokovat. Poncchávám o politickému tisku.

Ti čtyři Slovani, měli šátek přes oči. Je to poslední rytířskost a ulehčení, které prokáží odsouzenému vykonavatelé popravý. Tak. Všem, kteří takto smýšlí, nyní dokáži, že jsou na omylu. Není to ulehčení a rytířskost, nýbrž bázeň a podlá zabělost před pohledem smrti propadlého. Jsem přesvědčen, že prvá poprava, při které měl delikvent zavázané oči, byla triumfem nejhoršího zákeřnictví!

Roku 1924, v srpnu o prázdninách, byl jsem v jisté vesnici blíže Bydžovu na zotaveně. Krásná krajina, ticho, lesy, rybníky a příjemní lidé. Zvláště starý Herman, sedlák, který za Rakouska sloužil jako feldvbl na vojně. Prodělal celou světovou válku a jako nikdo jiný dovedl vyprávět plno zajímavých povídek. Vždy večer při pivě v hospodě líčil na naše přání svým širokým způsobem vzpomínky z pole. Veselé i smutné. Mnohý večer příjemně utekl při jeho vypravování a já kolikrát šel jsem hodně pozdě v noci spát.

V té vesnici mělo pár sedláků koně, kteří při práci na poli byli připřaháni ke kravám. Ovšem, neubránili se různým odfenám, na které pak sedaly mouchy a přenášely tak několikeré nemoce, po nichž rána se zanitila a dlouho pak zlobila. A takovou nemoc měl kůň sousedův. Po celém těle kůži jako poškrábanou a žlutavě na bolavých místech zabarvenou. Přivolaný zvěrolékař konstatoval prašivinu a kázal koně odstraniti. Bylo samozřejmé, že to obstará Herman. Požíval ve vsi určité úcty vzhledem ku svým zkušenostem a pak, byl ve válce a tam zajisté musel mít bystré oko a pevnou paži! Pušku Herman měl, neboť skoro každý sedlák vlastnil kousek propachtovaného revolveru. Já tenkrát nevěděl o ničem a proto se zájmem jsem dopoledne přihlížel, jak Herman čistí pušku. Teprve, když přivedli koně do dvora, poznal jsem, jaký mělo účel čištění. Chystal jsem se odejiti, neboť nemiluji podobných výjevů, ale zvědavost mě přemohla. Zůstal jsem.

Herman pušku nabíl a zalícil na koně. Tento byl uvázaný u kůlu. Nohy měl volně, byl příliš starý na to, aby se pokoušel utrhnouti. Nebylo mě při-

Osad a redakce

liš lehkou u srdce při této podívané. Nohy se mě třásly a hrdlo jsem měl nějak zúžené. Srdce bilo jako zvon.

Kůň, jakoby věděl, proč byl přiveden, v úzkosti pohazoval hlavu sem tam a jeho kůže se strachy chvěla. V té chvíli, kdy Herman zvedl pušku a mířil, viděl jsem zvláštní věc.

Kůň zvedl na něj oči a byl v nich takový smutný žal, tichý a pokorný, jakoby se ptal, proč nesmí žítí více... Ty jeho oči strašně křičely, že i on má slunce rád a louky kol a jetely...

A Herman zvolna sklonil pušku, pak se otočil a prudce vešel do stavení. Šel jsem ihned za ním a podal jsem mu ruku. Ten člověk, který viděl ve válce kol sebe padlé kamarády, ten člověk měl teď v očích dvě veliké slzy. A nestyděl se za ně. Neboť oči toho dobytce prosily o život...

Víte už, proč odsouzcům před pravou zavazují oči? — Já ano.

Lord.

Zpráva z osady „Lone Walley“.

Neočekávaná návštěva vzácných hostů — dvou ostravských chacharů — Ferryho a Sama — uspořádán na rychlo slavnostní potlach — na přivítanou. — Nálada zlepšena a zapita několika láhvi dobrého „Quitu“ nevyjímaje „Šaratice“. — Večer — věnován kanadským žertíkům — zpěvu a vzpomínkám — za prvé, vzpomenu na šerifa Hobana, jemuž poslán pozdrav. — Hudba vlastní — zpíváno na deskách „Homokord“ — nástroje zapůjčila firma „Hydiko“. — Ráno stav nezměněn — až na vozralého šerifa — slavnost skončena zapitím „Šaratice“ za neutuchajícího křiku a hulákání! „S paratem až na konec světa!“

Dandy.

Kamarádu Vašku Duškovi!

Kamaráde-šerife! Za pár dnů slavíš svátek. K tomu dni řvou Ti kluci z vosady mnoho zdaru a zdravíčka. Hlavně, abys měl hodně korun, páč klukům už vysychaj tůně žaludeční. Proto doufáme, že nebudeš vesel jenom Ty, ale že budem opivnější ve spolek. — K tomu mocné „Ahoj!“ za kluky volá

J u f o.

Kamarádům ra uváženou!

Co kdybyste, kamarádi, místo planého a nic neříkajícího řvání „Smrt pa-fourům!“ zkusili bojovat prakticky.

Co vám pomůže výkřik „Smrt pa-fourům!“ když v zápětí právě ten pa-four na vás pošle četnása a vám nezbyde než zmizet! Je to pravda, nebo ne?

Co kdybyste svolali veřejné schůze, třeba, nemůže-li sami, pod záštitou některé strany, nu, řekněme třeba... agrární a pozvali si tam zástupce státního (nemíním četnási, ti příjdou sami), ale ze státní lesní správy, (příjde-li, na rozdíl od četnásu, máte přec jako

plnoprávní občané na to právo, že jó, a zeptali se:

proč nesmíme do lesů,
proč nás honí v lesích hajni a četníci,
proč nám chtějí vzítí volné dny zavedením předvojenské výchovy,
proč bude zaveden zákon o polním pychu atd.

těch „proč“ je mnoho a nakonec proč tedy nebojujete? Bludás.

Hlubokou soustrast našetmu šerifovi, Flinkovi, pro jeho squaw „Marion“,

projevují

za osadu „Bludných duší“
Tom, Boby, John.

Skutečnost!

V osadě se jedná. Výsledek: postaví se chata.

Jak to fajn zní, a jaký plány do budoucna. Už se stavět nebude, nemusíte kluci shánět prkna, ani si lámat hlavu, kolik kavalců by se vešlo po dýlce a kolik po šířce, všechno máte v koši i s vaší krasopisně psanou žádostí.

A to proto, vy kluci umouněný, že žádný nejste bratr sokol, ani vorel, ani jinéj vopeřenec, a tak nemáte na nic nárok, žádnéj vás nezná a proto nemáte na kus fleku u lesa právo! Stop! Velmi dobře, pánové. Zapamatujte si, kluci, tohle všechno! Jednou jim to připomenem. Máte zrovna před 1, říjnem, kdy narukujete. Vzpomeňte si, že v civilu nemáte na nic právo ani nárok a proto se nikam neštvete ve jménu naší matičky republiky, ať se štvou ti, kdo mají v civilu více práva a nároků. Tobě nemá žádnéj co ukrást ani zničit, leda že vodkrouhnout, a jistě by bylo každému z nás lepší u našeho velmistra Manitoua, než zde; ale jen tak lehce se neprodáme ani za kus fleku u lesa.

Počkáme, až se to bude míchat hezky vode dna, jak napsal Fr. šerif, a pak na shledanou v chumlu; poznáte se, ani červený šátky nebudete muset mít. A až to schladne, budete moct stavět chaty kde budete chtít bez ptaní. Kluci, hezky k sobě a pamatujte, kde vás kdo kop a kde vás co tlačí, abyste všechno vodvedli i s ourokama. Kluci, nejsem žádnéj štvác, ale vtevete voči a uvidíte, že to takle dál nejde, Tremp musí mít směr a abych tak řek program, a to hodně vestrej, slevit se může vždycky.

Probuďte se a napište, co vo tom soudíte.

Ahoj

Šerif Jim.

Dickovi ze Stormy Riveru, Kolin.

V 31. čísle Trampa máš článek, v němž ostře kritikuješ Inglmayerovou diskusi o problému trampování. Upřímně přiznávám, že v tvém rozhorlení je mnoho pravdy, nad kterou se musíme zamyslet. Až do dneška jsem se zdržoval rokování o tomto předmětu, nyní však přicházím, abych projevils svůj názor. Principiálně se přete vlastně o to, jak má tramp vypadat. Nechápete, že oba přispíváte k tomu, aby se naše kluci mezi sebou tříštili?

Zastáváš názor, trampa, slušného, mladého muže společensky vychovaného, nijak nápadného. Oproti tomu Inglmayer rád by viděl trampa proletáře, člověka s žiravou ironií proti všem, jimž se říká „vyšších deset tisíc“. Tedy: podle mého, správný pojem trampa by byl, dalo-li by se mu 50% výchovy tvé a 50% Inglmayerovy. Inglmayer jistě nemyslí chránit ty, kteří myslí, že jejich trampský úbor je oprávněně hulákati a řvati po ulicích, čímž vlastně nejvíce poškozují nás, kteří vlastně se snažíme vtloci do veřejnosti přesvědčení, že i ten tramp může býti gentleman. Jen kluci žádnéj úsměšky nad tím gentlemanem, nepředstavujte si pojem tohoto slova jako člověka se strnulou tváří blaesovaného, s monoklem na oku! Myslim tím typ slušného kluka, nenafoukance, který má rád legraci. A tím však také přicházíme k bodu, který se jmenoval organisace. Byl vámi všemi s pobouřením odmítnut, ale měl jednu dobrou stránku: (třebaže ostatní nestály za řeč!) Dnes může kdejaký ničema o sobě prohlásiti, že je tramp, což by mu bylo v případě organisace nemožno. Nechci zde agitovati pro utvoření spolku, chraň bůh! Ale chtěl jsem vás přivésti k tomu, abyste si uvědomili, že když jste nedopustili, aby nějaká organisace chránila dobré jméno trampů, musíte ho nyní chránit vy! Není potřeby, aby na nás hleděli lidé jako na vrahy! Okřikněte kluky, kteří třebaže ne ve zlém úmyslu! nečiní rozdílu mezi vandalismem a dobrým vtipem! Snažte se udržeti si přátelství těch lidí, které jste získali, a nakloňte se druhé!

Ty, Dicku, který jsi učinil výpad proti Inglm., jistě nemáš v úmyslu hecovat kluky proti němu, protože on s maskou uštěpačného sarkatismu, chová v sobě zlaté srdce. A ty, třebaže tě neznám, zajisté jsi dobrý kluk a kamarád. Proto by bylo váš nehodno, abyste jeden druhému ukazovali zuby! Nechceme mít kamarády posbírané mezi vandaly a hulváty, ale nechceme též kamarády, kteří by na tramp chodili jak na módní přehlídku! Proto kluci, nebudete-li odvyknout „kanadským žertíkům“, nechte si je do osady. Tam vás žádnéj nevidí! — To je vše, co jsem chtěl říci. Neřevněte mezi sebou, spojte se, neboť vaše síly jsou a budou potřeby na důležitější věci!

Ahoj od Lorda.

Osadní pošta

Ludvovi M. a Čoudovi z „Uragonu“!

Děkuji Vám, za Vaše návštěvy u nás. Můžu říct, ste dokonale trampové. Vzpomínám na Vás, kamarádi, hlavně večer u ohně a při ohnivé vodě. Sem tu teď sám a proto přijďte zase zpívat šrotíčkovi z Manihiki a hlavně zas tu ohnivou vodu nezapomněte vzít sebou.

Slyšte pastuškové, nenechávejte mne tu tak samotného neb Vám zas do toho Londýna odjedu.

Ahoj! Zrzek z Manihiki, co by vykradenej.

Gauchovi, šerifovi Santa Puella.

Tak už máš za sebou poslední čundr, poslední schůzi i poslední večer mezi námi a čertví, kdy zas nám zahulákáš tu tvou: „Dítívkóóó, dnes naposledy — —“

Přejeme Ti, aby ta vojna rychle utekla, abys sehnal správnou ulevku a nepoznal žádný „šunký“.

Neloučíme se s Tebou, protože víme, že nezapomeš a vždycky přijdeš se podívat na Tvoji vosadu i na kluky, který jsi učil opravdovému kamarádství.

A aby to bylo brzy!

Mauglin.

Šerifovi Hobanovi!

Vzpomínáš, Hobane! — že je tomu rok, co jsme splácali tu chajdu — a pokřtili na „Hobo“ — vzpomínáš? Tehdá toho rámusu — a ten náš slavný a noční čundr — a ty Vánoce — Hobane! Mám ohromnou radost — jak tam rádíš! — a žes vyved ty zbloudil Ostravští kluci z toho věčného města kouře a smradu ven — a ukázal cestu — trampa-tuláka. — Přeji Ti, kamaráde, všeho dvojité — a hlavně několik těch lahví dobrého Quitu a hanácké slivovice — a až to budeš zapíjet — tak nezapomeš s nákou plnou lahví — na žízničho —

Dandy.

Severáckejm trampům!

Upozorňujeme veškerou trampskej národ na severu, aby si dávaly bacha na osadu „Pinpa“, která si říká, že sou taky „trampové“. Kamarády vůbec žádný neznají a nevědí ani, kdo je to Manglín, Gaučo, Dacan atd. Při zěbrání vo místo na chajdu řekly na lesní správě, že nejsou žádný trampové, ale že jsou „Mládež S. C. S.“. Jednání jejich se tedy jistě žádnému líbit nebude, když se stydí za naše všechny dobrý kamarády trampulata. Proto varuju všechny kluky a holky, aby se v Ervěnicích neshánely po klucích z Pinpy, ale obrátili se na novou osadu „3 Boys“, kde je chrápanda a nacpání nácka k dšposici.

Ahoj! „Smrt pačourům“!

Za osadu „3 Boys“,

Sonny, šeríf,

Adresa šerifa: Vláda Sochor, Ervěnice, Dřínovská silnice.

Kamaráde Emane z Havoje (Hukvaldy).

Děk za lístek a pozdrav. Těž pozdrav na osady „Havai“ „Bílě Stíny“, „Honolulu“, „Maják“, „Tuláci Hvězd“, „San Domngo“ Piš brzo. Šťastnou a veselou vojnu a 1.000.000 Ahoj všem Karel, Pepík, Olda.

Osada „Pod Brezovcem“ sděluje trampům, uchánům, rukujícíjm do Dol. Kubína, že o bejváky a chrápáčky mají už postaráno, ovšem bez dámské obsluhy. Hošounům doporučujem beňa a kytáry vzít sebou.

S huronským Ahoj

„Willi“ a „Bogan“.

Všem plzeňskejm trampířům

za jejich srdečné přijetí mezi sebe řvu z plna hrdel ha-hoj. Franto-šerife, tebe líbám na čelo, že jsi mě mezi neš uved. Líbám tě tak, jako tys mě líbal na tej slezině u „Nosků“. Kluci, jsem tu u nás pořád ještě sám. Těším se zas na Vás, ve své samotě.

S usířvoucím Ahoj!

Joe, námořník, Příbram, Škodova 1.

**Osadě „Tor Tovers“
(u Babího lomu)**

Hošouni bambulati, kde jste zastrčení, že Vás není možno ucejtit. Rudý Frede udej bližší místo, ať se na Vás můžem mrknout, až půjdem čundrem vokoło.

„Friendlové“

Benedo!

Zajistě se pamatuješ na zrzavýho z plodinové bursy. Prosil jsem Tě o jedinou básně od kamaráda, od trampa. Co říkáš, dostanu jí?? Odjedu opět do Londýna, tak snad ji budu číst v cizině, ale věř, číst jr budu vždy, až se mi zasteskne po našich lesích a chajdách a dobrých kamarádech. Zrzek z Manihiki.

Osadě Kin Ka Jon, v Jevanech.

Kluci, děkujeme Vám za kamarádské po- hostění a za chrápáčku. Máte to tam fajn. Jste správná parta se správnou kuchařkou, který vdčíme za fajn kaře s rumem.

S hromovým Ahoj!

Bledá tvář a Poustevník.

Olimovi Seward, Údolf Stínů.

Kamaráde, za pár dní nás opustíš, abys nastoupil vojenskou povinnost.

Osada Dayton děkuje Ti za vše, co jsi pro nás kdy s ostatními kamarády udělal. Přejeme Ti v tom vojenském životě mnoho štěstí a doufáme, že se mezi nás opět vrátíš, abys nastoupil své místo. Vše nejlepší v novém životě za Údolf Stínů

Jarda B.

Malý oznamovatel.

Prodám chatu s celým za- řízením; vše bližší denně mi- mo soboty a neděle u Hainze, Smíchov, bio Sport, 2. posch.

O n:

**Semlzdá, že to už nedojím.
Nač bys to dojlil, jen to sežer.**

— Ahoj, Valjo. Ty si vezeš na tramp houpačku?
— To já pro Lojzu. Již to spolu táhneme dvě léta a vea není štond se „rozhoupat“.

Todle prej se vopravdu stalo.

Hrála osada Kansas eště proti jiný osadě kopanou. Dvakrát si kopli, a antož pro silnou mlhu nebylo vidět ani na tři kroky, Odložili mač na potom. Společně pak ode- brali se do kantýny, kde při pivě navázali čilou debatu.

Když už tak hodinu kecali, všimli si ko- nečně, že z Kansasu chybí brankář. Hledali všude, ale brankář nikde.

Najednou vyjel Medák: „že bude eště v braně!“

A taky jo. Dyž všichni přišli k brance, spatřili brankáře skákati mezi tyčema a von řval: „Hurá, hip, hip, jen jim to natřete, čučkarům.“

-šefe-

Tommy a Billy oslavovali v hospodě rok svého trampování. Při fládeře rumu se do- stali do diskuse o § 144. Páč se nemohli do- hodnout, poslali číšníka pro trestní zákoník

Číšník se za chvílku vrátí a povídá:

— Pan šéf se dává poroučet, zákoník ne- má, ale vezme rum zpatky.

Billy Ward, Amur.

TRAMP vychází v pátek každého týdne. — Předplatně ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo náměstí 15. — Telefony: 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ul. č. 6. — Vydavatel Quido Langhans. — „Trampa“ rediguje a za redakci zod- povídá Karel Melíšek. — Tiskem „Impressa“, tisk. spol. s r. o. v Praze, Karlovo nám. 15. — Používání novinových známek povoleno pod čís. 60.788-VII-1929.